

ή κόρη

πού ρέμβαζε στο μπαλκόνι

τ' άσπρο καράδι

στ' άνοιχτά

ή άναμμένη λάμπα κι ό καθρέφτης, και
κάτι λιγάτσες κρεμασμένες σαν σέ πρόχειρη σκηνη
δλα, για να άνέβει ή τελετή
κοντά στή θάλασσα.

—«Θά φέρουμε τό είδωλο από τή θάλασσα
τά γαλάζια φτερά και τούς λευκούς χιτώνες τών άγγέλων
μόλις γλυκάνουν οι σκιές
στή φλόγα του γυαλιού που δυναμώνει
Τά θαλασσοπούλια ;

”Έρχονται με τό λυκόφως».

’Η μελαχροινή τσιγγάνα

έσκυψε και φίλησε τό ξανθό άγόρι

κι άκουσε τή γλύκα ό ’Ερωτας

που κοιμόταν άγκαλιά με τήν κόρη του Νηρέα
στο βάθος μιας μελαγχής σπηλιάς.

’Ανατρίχιασε τό νερό,

κουνήθηκε ή άμμος του θυθού

και τ' άσημόφαρο γλίστρησε

ανάμεσα κοιλιά και γόνατο.

Οι βελούδινες στόφες ξύπνησαν

στο χάδι του χεριού που άκούμπησε

να πάρει δύναμη

κι από τις μαύρες πλάκες τό λευκό

σώμα άνασηκώθη

και στάθηκε

μιά στιγμή άκίνητο

άφηρημένο·

δγειρο άγαλμάτινο του εύγενέστερου θανάτου.

Νίκος Σπάνιας

HOMO SUM

Κι' αν χύνεται υπέρμετρο τό ρεύμα τής χαράς

κι' αν λαμπυρίζει γαλανή του καθενός ή έλπίδα

κι' αν ξαστοχιέται ή ψυχή στα πιό στυλγνά λειβάδια

κι' αν βρίσκει τό κορμι βολή με τό κορμι ένός άλλου

’Η καλύτερα άκόμη και από τή βολή του

Κι' αν βρίσκει τό μέλι του

Και με τό μέλι του χτίζει ένα σπίτι

Τό ίδιο του τό μέλλον

’Ένα σπίτι με γερά θεμέλια

Να μπει για πάντα μέσα να ξεκουραστεί

Ν' άγκαλιαστεί σάρκα με σάρκα

Νά χαρεί τοῦ αἵματος τὸ σκοτεινὸ βασίλειο
 Καὶ τὸν ἥλιο
 Νά χαϊδέψει τὸ σκοτάδι
 Νά πέσει στὸν ἴλιγο καὶ τ' ὄνειρο
 Νά θέλει νὰ φιλήσει ὅλη τὴ θάλασσα
 Νά γεμίσει μὲ ἀφρούς τὸ κρεβάτι
 Νά γίνουν οἱ τραχειῆς λαχτάρεις του
 Μία ἀμπολή γλυκοῦ νεροῦ
 Ἕνα κελαρυστὸ ρυάκι
 Νά τοῦ μιλοῦν οἱ ὀρίζοντες γλώσσα καταληπτὴ
 Νά βλαστήσει νέα μάτια
 Νά βλέπει τὸ φαντάρο δίχως δεκανίκια
 Τὸ ἀγκάθι τοῦ Ἐμφύλιου νὰ μεταλλάξει σὲ ἄνθος
 Νά βλέπει τὸ σιτάρι μπόλινο καὶ τὰ κιούπια γεμάτα
 Τὸν Ἔρωτα παραλοῦμένο νὰ βλογαῖ
 Παράταιρα ζευγάρια
 Τοὺς γέροντες νὰ μὴν φάχουν τὴν ψυχὴ τους στ' ἀπορρίματα
 Τὴν Δευτεριά σὰν πράσινος σηματοδότης
 Ν' ἀφήνει τοὺς πολίτες νὰ περνοῦν
 Ἀκόμη καὶ τότε καὶ πάλι
 Αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ σέρνεται στὸ χῶμα.....
 Κι' ἂν ζοῦμε ἀκέραια κι' οὐσιαστικά
 Σὰν κεφαλαῖα ψηφία βιβλίου
 Κι' ἂν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος
 Τέλος
 Ἀκόμη κι' ἂν αὐτὴ ἡ μοναξιά
 Ἀνοίξει πιά τὰ χεῖλη της νὰ σοῦ μιλήσει
 Καὶ τότε καὶ πάλι
 Αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ σέρνεται στὸ χῶμα.....

ΜΕΡΕΣ ΣΚΥΦΤΕΣ

Παμμέγιστα ἄστρα
 τὰ μάτια σου
 Ἀνατέλλουν ὀλοένα ψηλότερα ἀπ' τὸν ὄμο μου
 καὶ ἐρευνοῦνε μὲ συγκρατημένο
 πείσμα τὸ γραφτὸ μου.

Νικημένος ἀπ' τίς ἴδιες λέξεις μου
 καὶ τὰ παράτολμα δράματά μου
 ἄναυδος
 ἀγρυπνῶ
 Ἕνα μελάνι χύνεται σὰν ἄπειρο πένθος
 στὴ θάλασσα
 ἀντίφωνα πουλιὰ σηκώνονται σὰν ἤπειρος
 ἀπὸ τὰ κύματα ν' ἀποδημήσουν —
 Ἰχνηλατοῦν ὀλόχρυσα ἔντομα
 στὸ φευγαλέο φῶς :
 κατέχεις καλὰ τὸ μυστικὸ μου
 εἶναι μικρὴ ἡ φλόγα τῆς ζωῆς μου
 σὰν τοῦ σπέρτου